

Arrest

nr. 291 091 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2023 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, dient op 28 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in België.

1.2. Het EUODAC-onderzoek wijst uit dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije op 11 januari 2023 en tevens werd aangetroffen wegens een illegale binnenkomst in Kroatië op 1 februari 2023.

1.3. Verzoeker wordt op 11 april 2023 gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en nogmaals bijkomende vragen gesteld op 16 mei 2023.

1.4. Op 14 april 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan zowel de Kroatische als de Bulgaarse autoriteiten.

1.5. Op 21 april 2023 stemmen de Bulgaarse autoriteiten in met de terugname van verzoeker, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.6. Op 13 juni 2023 weigeren de Kroatische autoriteiten de terugname van verzoeker.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 16 juni 2023 een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“(…)

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: F.

geboortedatum:[.2001]

geboorteplaats: S. A.

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. F., verder de betrokkene genoemd, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 28.03.2023 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Hij stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. Hij stelt dat zijn Taskera bij het leger in Afghanistan ligt.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 11.01.2023 en wegens een illegale binnenkomst in Kroatië op 01.02.2023.

De betrokkene werd gehoord op 11.04.2023 en aanvullende vragen werden gesteld op 16.05.2023. De betrokkene stelt ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij stelt tevens geen andere familie in België of een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt Afghanistan verlaten te hebben op 26.08.2021. Hij reisde door Pakistan en Iran naar Turkije.

Hij stelt ongeveer 2 maanden na zijn vertrek uit Afghanistan gearriveerd te zijn in Turkije en verbleef er ongeveer 14 maanden. Hij reisde naar Bulgarije. Hij stelt dat hij er opgepakt werd door de autoriteiten. We zien dat zijn vingerafdrukken genomen werden op 11.01.2023. Na ongeveer 20 dagen reisde de betrokkene naar eigen zeggen naar Servië. Hij stelt er ongeveer een maand verbleven te hebben in

Obrinawaz. Hij reisde verder door Bosnië naar Kroatië. Zijn vingerafdrukken werden er genomen op 01.02.2023. Hij verbleef er ongeveer 10 dagen.

Hij reisde verder door Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. Hij stelt ongeveer een dag voor doen van zijn verzoek aangekomen te zijn. De betrokkene stelt dat zijn vingerafdrukken onder dwang genomen werden in Kroatië en Bulgarije en dat hij geen verzoek om internationale bescherming deed in Bulgarije.

Op 14.04.2023 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties op basis van artikel 13(1) en aan de Bulgaarse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr.604/2013.

Op 21.04.2023 stemden de Bulgaarse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is in Bulgarije gekend als: M. A., F., geboren op 22.06.2000 in Afghanistan. Op 13.06.2023 ontvingen we een weigering van de Kroatische autoriteiten. De Kroatische autoriteiten stellen dat de betrokkene voor het binnenkomen van de lidstaten via Kroatië, reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije op 01.02.2023. Ze stellen dat Artikel 19(2) van Reguleratie 604/2013 stelt dat de verplichtingen in Artikel 18(1) ophouden wanneer een lidstaat kan aantonen dat een persoon het territorium van de lidstaten meer dan 3 maanden verlaten heeft. De Kroatische autoriteiten stellen dat het aan de Bulgaarse instanties is om aan te tonen dat de persoon het grondgebied van de lidstaten verlaten heeft en wanneer. Ze achten de Bulgaarse instanties verantwoordelijk. Uit de Eurodacresultaten kunnen we afleiden dat sinds het indienen van zijn verzoek in Bulgarije op 11.01.2023 en het illegaal betreden van het grondgebied van Kroatië en de lidstaten op 01.02.2023 minder dan drie maanden verstreken is.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Bulgarije en Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse en Kroatische autoriteiten.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Bulgarije. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens leverde een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

We benadrukken dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Bulgarije en dat, indien hij geen verzoek in Bulgarije wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Bulgarije weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgaarse de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat

of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 21.04.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd.

Conform artikel 18(2) zullen de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen

enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 11.04.2023 en het stellen van de aanvullende vragen op 16.05.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt dat de procedure in België veel beter is in vergelijking met andere landen. Hij stelt samen gereisd te hebben met andere Afghanen en verklaart dat zij hem adviseerden om naar België te gaan. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije. Hij stelt dat van het moment je vrijgelaten wordt uit een gesloten opvangcentrum je daar niet meer wil blijven. Hij stelt dat de behandeling, de opvang en het eten er slecht was. Hij stelt dat het er zeer mogelijk leven is. Tijdens het gehoor werd doorgevraagd naar wat de betrokkene bedoelt met een slechte behandeling. De betrokkene telt dat hij 8 keer probeerde om de grens over te steken en dat hij er fysiek mishandeld werd. Hij stelt wel dat vanaf ze zijn vingerafdrukken genomen hebben, ze hem niet meer geslagen hebben. De betrokkene verklaart verder dat hij er nooit de tijd gegeven werd om vragen te stellen omtrent zijn procedure. Hij stelt verder dat toen hij een open centrum verbleef en hij naar buiten ging de politie hem toch stopte om hem te ondervragen, ook al wisten ze dat hij uit het centrum kwam. Tevens werd doorgevraagd wat er slecht was met betrekking tot de omstandigheden van opvang. Hij stelt dat van het moment dat je twee uur in het bed in het opvangcentrum ligt, je ziek wordt omdat die plaats en het materiaal reeds werden gebruikt door duizenden vluchtelingen. Hij stelt dat ze het nooit proper maken.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielpcedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten.

Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene stelt dat de procedure in België veel beter is in vergelijking met andere landen. Hij stelt samen gereisd te hebben met andere Afghanen en verklaart dat zij hem adviseerden om naar België te gaan. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat andere Afghanen hem aanraadden om naar België te gaan, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene stelt dat de procedure in België veel beter is dan in vergelijking met andere landen. In dit kader wensen we te benadrukken dat Bulgarije, net als België, de Conventie van Genève van 1951

ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Bulgarije, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Bulgarije niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 72-73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 72-73).

Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, blz. 1). De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen

leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 69-70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79).

Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72).

De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra

te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije. Hij verklaart dat hij door de Bulgaarse politie aangehouden werd en dat hij geslagen werd. De betrokkene telt dat hij 8 keer probeerde om de grens over te steken en dat hij er fysiek mishandeld werd. Hij stelt wel dat vanaf ze zijn vingerafdrukken genomen hebben, ze hem niet meer geslagen hebben. We benadrukken dat de betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Aangezien de betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken gedwongen afgenomen werden en dat hij geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen in Bulgarije, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije. Verder verklaart de betrokkene dat ze hem niet meer geslagen hebben nadat zijn vingerafdrukken genomen werden. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30). De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden.

De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele kreeg overschreden (AIDA-rapport, blz. 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13).

Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om

rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 33-34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken.

Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 79-80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 87-88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

De betrokkene stelt dat hij ongeveer een maand in Bulgarije verbleef, waarvan 20 dagen in een gesloten opvangcentrum en een paar dagen in een open opvangcentrum. Hij stelt dat van het moment je vrijgelaten wordt uit een gesloten opvangcentrum je daar niet meer wil blijven. Hij stelt dat de behandeling, de opvang en het eten er slecht waren. Hij stelt dat het er zeer moeilijk leven is.

Tijdens het gehoor werd doorgevraagd naar wat er slecht was met betrekking tot de omstandigheden van opvang, buiten slecht eten. Hij stelt dat van het moment dat je twee uur in het bed in het opvangcentrum ligt, je ziek wordt omdat die plaats en het materiaal reeds werden gebruikt door duizenden vluchtelingen. Hij stelt dat ze het nooit proper maken. In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR.

Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

Tevens werd doorgevraagd naar wat de betrokkene bedoelt met een slechte behandeling. De betrokkene verklaart dat hij er nooit de tijd kreeg om vragen te stellen omtrent zijn procedure. Hij stelt verder dat toen hij een open centrum verbleef en hij naar buiten ging de politie hem toch stopte om hem te ondervragen, ook al wisten ze dat hij uit het centrum kwam.

Het AIDA-rapport stelt dat de wet expliciet de verplichting van de SAR vermeldt om binnen 15 dagen na het indienen van de aanvraag informatie te verstrekken aan asielzoekers. De SAR moet de informatie zo nodig mondeling verstrekken in gevallen waarin de aanvrager analfabeet is.

De informatie moet zowel betrekking hebben op de rechten en plichten van asielzoekers als op de procedures die in het algemeen zullen volgen. Er moet ook informatie worden gegeven over bestaande organisaties die sociale en juridische bijstand verlenen. De informatie moet worden verstrekt in een taal die de asielzoeker heeft verklaard te begrijpen of, wanneer dit onmogelijk is, in een taal waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt.

In de praktijk wordt de informatie altijd schriftelijk aan asielzoekers verstrekt, in de vorm van een brochure die is vertaald in de talen die worden gesproken door de belangrijkste nationaliteiten die asiel zoeken in Bulgarije, zoals Arabisch, Farsi, Dari, Urdu, Pashto, Koerdisch, Engels en Frans. Informatie door middel van folders of, indien nodig, op andere manieren (UNHCR- of NGO-infoborden) wordt meestal verstrekt vanaf de eerste aanvraag (bijvoorbeeld aan de grens) totdat het registratieproces is voltooid (pagina 62-63).

Sinds eind 2017 worden in alle opvangcentra informatieborden geplaatst met de respectieve bewegingszones die van toepassing zijn op de asielzoekers die daar zijn ondergebracht, om de behoeften na de hervorming van de LAR in 2015 weer te geven (pagina 63).

In 86% van de gecontroleerde gevallen wordt voldaan aan de verplichting om schriftelijke informatie te verstrekken (pagina 63).

We merken op dat de betrokkene slechts enkele dagen in een open centrum verbleef na het doen van zijn verzoek om internationale bescherming. Dit doet ons vermoeden dat na het doen van zijn verzoek hij vrijgelaten werd uit het gesloten centrum en in een open centrum werd ondergebracht, maar dat de betrokkene niet lang genoeg bleef om de informatie van de Bulgaarse instanties te ontvangen.

Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, blz. 1).

Hij stelt verder dat toen hij een open centrum verbleef en toen hij naar buiten ging, de politie hem toch stopte om hem te ondervragen, ook al wisten ze dat hij uit het centrum kwam.

Hieromtrent merken we op dat het loutere feit dat betrokkene in Bulgarije werd gecontroleerd door de politie onvoldoende grond is om ten opzichte van Bulgarije gewag te maken van dermate structurele of systematische tekortkomingen in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staaft en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Bulgaarse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

De betrokkene stelt geen gezondheidsproblemen te hebben. Er zijn tot nu toe geen medische documenten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse instanties (4).

(...)”.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.*”

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het interstatelijk vertrouwensbeginsel is echter weerlegbaar, zoals geoordeeld werd door het Hof van Justitie van 21/12/2011 met rolnummer C-411/10 en C-493/10:

Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.

In het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat er sprake van een onmenselijke of vernederende behandeling in de volgende omstandigheden:

Vrije vertaling: "Anders dan in de reeds aangehaalde zaak Müslim (zie punten 83 en 84), maakt de verplichting om behoeftige asielzoekers behoorlijke huisvesting en materiële omstandigheden te bieden thans deel uit van het positieve recht en rust deze verplichting op de Griekse autoriteiten krachtens de nationale wetgeving tot omzetting van het gemeenschapsrecht, namelijk richtlijn 2003/9/EG van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (de "opvangrichtlijn ", punt 84 hierboven). In casu klaagt verzoeker dat hij door hun opzettelijk handelen of nalaten deze rechten in de praktijk niet kan genieten om in zijn basisbehoeften te voorzien.

251. Het Hof hecht veel belang aan de status van verzoeker als asielzoeker, die als zodanig behoort tot een bijzonder benadeelde en kwetsbare bevolkingsgroep die bijzondere bescherming behoeft (zie, mutatis mutandis, Oršuš e.a./Kroatië [GC], nr. 15766/03, § 147, EHRM 2010). Hij merkt op dat over deze behoefte aan speciale bescherming een brede internationale en Europese consensus bestaat, zoals blijkt uit het Verdrag van Genève, het mandaat en de activiteiten van het UNHCR en de normen in de opvangrichtlijn van de Europese Unie.

252. Dit gezegd zijnde, moet het Hof nagaan of een situatie van extreme materiële ontbering een probleem in de zin van artikel 3 kan opleveren.

253. Het Hof herinnert eraan dat het niet heeft uitgesloten "dat de verantwoordelijkheid van de staat [op grond van artikel 3] kan worden ingeroepen door een behandeling waarbij een verzoeker die volledig afhankelijk is van openbare bijstand wordt geconfronteerd met onverschilligheid van de autoriteiten terwijl hij zich in een situatie van ontbering of gebrek bevindt die zo ernstig is dat zij onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" (Budina/Rusland (dec.), nr. 45603/05, 18 juni 2009).

254. Hij stelde vast dat de situatie waarin verzoeker zich bevond bijzonder ernstig was. Hij verklaarde dat hij maandenlang in totale armoede had geleefd en in geen enkele van zijn meest elementaire behoeften had kunnen voorzien: voedsel, kleding en onderdak. Daarbij kwam de constante angst om te worden aangevallen en beroofd, en het totale gebrek aan vooruitzichten op verbetering van zijn situatie. Om uit deze hachelijke situatie van materiële en psychische ellende te geraken, probeerde hij meermaals Griekenland te verlaten.

[...] 263. In het licht van het voorgaande en gelet op de verplichtingen van de Griekse autoriteiten krachtens de opvangrichtlijn (zie punt 84 hierboven), is het Hof van oordeel dat zij onvoldoende rekening hebben gehouden met de kwetsbaarheid van verzoeker als asielzoeker en door hun passiviteit verantwoordelijk moeten worden gehouden voor de omstandigheden waarin hij maandenlang op straat heeft geleefd, zonder middelen, zonder toegang tot sanitaire voorzieningen en zonder enige mogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het Hof is van oordeel dat verzoeker een vernederende behandeling heeft ondergaan waaruit een gebrek aan respect voor zijn waardigheid blijkt en dat deze situatie ongetwijfeld gevoelens van angst, bezorgdheid of minderwaardigheid heeft doen ontstaan die tot wanhoop konden leiden. Hij is van oordeel dat deze levensomstandigheden, in combinatie met de langdurige onzekerheid waarin hij werd achtergelaten en het volledig ontbreken van enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie, de door artikel 3 van het Verdrag vereiste ernstgraad hebben bereikt.”

Terzake blijkt uit de beschikbare landinformatie dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije een reëel risico op extreme armoede loopt, waarbij hij niet in staat is om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, waaronder voeding, persoonlijke hygiëne en onderdak.

Met name bevestigt het AIDA – rapport (versie maart 2023) dat Dublin-terugkeerders geen of uiterst precare toegang hebben tot huisvesting:

Since 2015, the LAR explicitly provides for the mandatory reopening of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, provided that he, or, she has not been issued a decision on merits while in absentia. 219 The SAR's practice following this particular amendment has been so far in line with the law, and returnees whose asylum procedures had been only terminated (discontinued) after their absconding do not face obstacles in principle to have their determination procedures reopened. **However it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants.**

220

For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation is contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. **In 2022, SAR reported 221 a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres any other Dublin returnees that were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (55% in 2022; 205% in 2021), 222 and due to the reduced reception capacity, as in practice only 3,932 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living** (see Overview of the main changes since the previous report update, Reception capacity).

[...]Access to the labour market is guaranteed after a period of three months from their personal registration and for the duration of the procedure. 225 However, the national economic situation remain challenging. Any improvements which finally started to occur after the end of COVID-19 pandemic were reverted in the beginning of the year by the war in Ukraine. It further complicated asylum seekers' and refugees' employment and self-sufficiency. In 2022, only 12 asylum seekers, 5 beneficiaries of international protection and 2,214 temporary protection holders were actually employed under different state programmes. 226

Zo ook:

Refugee centres in Bulgaria have exceeded their maximum capacity by more than 20%, reaching levels not seen in the past two to three years, the BGNES news agency reported.

In Bulgaria, refugees and migrants — mainly from Algeria, Morocco and Tunisia, but also from Pakistan, Afghanistan and Syria — have to stay in the corridors, TV rooms and utility rooms of refugee centres
In casu is verzoeker geen kwetsbare asielzoeker. Hij loopt bijgevolg een reëel risico om geen opvang te krijgen.

Dit risico op extreme armoede heeft reeds aanleiding gegeven tot verschillende arresten, waarin de overdracht naar Bulgarije werd opgeschort:

In 2022, the courts in some Dublin States, as well as the European Court of Human Rights, have continued to rule suspension of Dublin transfers to Bulgaria with respect to certain categories of asylum seekers due to poor material conditions and lack of proper safeguards for the rights of the individuals concerned.227 (p 46).

De Bulgaarse overheid zou stellen dat alle Dublin-terugkeerders zouden worden overgedragen aan de opvangcentra in Sofia.

Volgens de Belgische overheid zouden er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit blijkt dat niet-kwetsbare asielzoekers systematisch zouden uitgesloten worden van het opvangnetwerk in Bulgarije. De Belgische overheid stelt dat er in Sofia 2060 opvangplaatsen zouden zijn, waarvan er slechts 1047 plaatsen bezet zouden zijn geweest in 2022 (AIDA, p. 75).

Echter zij verwijst daarbij naar een grafiek uit het AIDA-rapport, waarvan uitdrukkelijk aangegeven wordt dat deze niet representatief is voor de situatie op het terrein. De grafiek gaat uit van een totale opvangcapaciteit van 5.160 plaatsen, terwijl deze opvangcapaciteit niet correct is. Het vervolg van het AIDA-rapport luidt immers als volgt:

“For many years, SAR's claimed that the maximum capacity of its reception centres was of 5,160 individuals. 367 However, in December 2022 the new SAR management shared368 that the actual reception capacity was up to 3,932 individuals maximum, since the remaining 1,228 places were located in premises unfit for living, considering also that in the end of 2021 SAR did not plan to destine funds for repair or refurbishment.” (AIDA, p. 75).

De Belgische overheid heeft niet onderzocht hoeveel plaatsen er actueel beschikbaar zijn in Sofia. Daarenboven vermeldt het AIDA – rapport ook het volgende:

“In 2022, SAR reported a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres any other Dublin returnees that were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (55%

in 2022; 205% in 2021), 222 and due to the reduced reception capacity, as in practice only 3,932 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living”

Ondanks de uitdrukkelijke vermelding dat er in Sofia slechts 1047 opvangplaatsen bezet zouden zijn geweest in 2022, bevestigt het AIDA-rapport uitdrukkelijk dat er in dezelfde periode effectief en daadwerkelijk sprake was van overbezetting van het opvangnetwerk en dit specifiek voor niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders. Met deze nieuwe argumentatie weerlegt de Belgische overheid de motieven in het tussengekomen arrest niet.

Daarnaast stelt de Belgische overheid dat uit het AIDA-rapport zou blijken dat er zich geen problemen stellen van opvangcapaciteit omdat 95% van de Afghaanse asielzoekers het land vroegtijdig verlaten en doorreizen naar andere Europese lidstaten

Vooreerst kan de Belgische overheid zelf geen voordeel halen uit het argument van onderduiken. De asielzoekers die Bulgarije vroegtijdig hebben verlaten, en vervolgens een asielaanvraag hebben ingediend in België, dreigen immers door de Belgische overheid teruggestuurd te worden naar Bulgarije, en dit onder de Dublin III-Verordening.

Ten tweede kan de conclusie niet worden afgeleid uit het AIDA-rapport. Omtrent onderduiking vermeldt het AIDA-rapport het volgende: “Absconding and secondary movements: 46% (14,474 persons) out of 31,592 asylum seekers with pending proceedings abandoned the asylum procedure in Bulgaria in 2022. 16 This was a significant increase compared to 26% in 2021, 39% in 2020, but still lower than 83% in 2019. The usual reasons motivating asylum seekers to abandon their asylum procedures in Bulgaria and abscond were the congested procedures, low recognition rates for some nationalities as well as poor reception conditions (see Reception Conditions)”

Dit betekent dat er 17.118 asielzoekers niet ondergedoken zijn. Dit aantal overstijgt het aantal beschikbare opvangplaatsen manifest.

Daarnaast blijkt uit de bovenstaande paragraaf dat de overbevolking in het opvangcentra precies één van de motieven is voor het vroegtijdige vertrek van de Afghaanse asielzoekers uit Bulgarije. In dit kader bevestigt het AIDA-rapport dat dit vroegtijdige vertrek van Afghaanse asielzoekers normaal gezien zal afnemen gelet op volgende redenen: “The main reason for the extremely high absconding rate is likely attributable to the almost tenyear period of low recognition rates (varying between 0.1% and 1%), which discouraged them from remaining in Bulgaria. This discriminatory approach however began to turn in 2022 (see Differential treatment of specific nationalities in the procedure), which might motivate more Afghan applicants to remain until their first instance decisions are issued. This, however, could further aggravate the situation in terms of national reception capacity »

Tenslotte weerlegt het argument inzake onderduiken niet het gegeven dat, ondanks deze onderduiking de SAR niettemin in 2022 melding maakte van overbevolking voor niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders (zie supra).

Tenslotte stelt de Belgische overheid dat de bevindingen van het AIDA-rapport gebaseerd zouden zijn op een verslag van het SAR van 26.02.2023 terwijl het SAR intussen een nieuw rapport zou hebben gepubliceerd in april 2023.

Dit geringe tijdsverschil kan bezwaarlijk tot gevolg hebben dat het AIDA-rapport en het eerste verslag van SAR niet langer actueel zouden zijn.

Daarenboven is niet aangetoond dat het nieuwe rapport uit april 2023 **concrete cijfers zou bevatten** over de bezettingsgraad van de opvangcentra in Sofia en werd dit evenmin in de rapporten onderzocht, zodat dit geen afbreuk kan doen aan de vaststelling uit rapport uit februari 2023 dat er in 2022 weldegelijk sprake was van overbevolking voor niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders. Het rapport van februari 2023 blijft met andere woorden specifiekere dan het rapport uit april 2023.

Tenslotte behoorde het de Belgische overheid om, in geval van twijfel over de actuele bezettingsgraad, zelf de nodige onderzoeksmaatregelen te treffen om elke onduidelijkheid op te heffen. Bij gebreke hieraan is de bestreden beslissing niet wettig gemotiveerd en werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing is kennelijk onwettig. Terzake verwijst verzoeker eveneens naar het arrest van 12/06/2023 in de zaak met rolnummer 294.702, dat als volgt gemotiveerd is:

2.2.5. De kritiek van de verzoekende partij omtrent het gebrek aan opvangcapaciteit voor Dublinterugkeerders vindt inderdaad steun in het AIDA-rapport, en meer bepaald in het hoofdstuk waarin specifiek de situatie van Dublinterugkeerders wordt belicht, op de pagina's 45 en 46. Hier wordt inderdaad het volgende gesteld:

"Since 2015, the LAR explicitly provides for the mandatory reopening of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, provided that he, or, she has not been issued a decision on merits while in absentia. 20199 The SAR's practice following this particular amendment has been so far in line with the law, and returnees whose asylum procedures had been only terminated (discontinued) after their absconding do not face obstacles in principle to have their determination procedures reopened. However it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants.

For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation is contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. In 2022, SAR reported a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres any other Dublin returnees that were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (55% in 2022; 205% in 2021), and due to the reduced reception capacity, as in practice only 3,932 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living (see Overview of the main changes since the previous report update. Reception capacity)."

Hieruit blijkt dus dat opvang in de praktijk enkel gegarandeerd is voor Dublinterugkeerders die als kwetsbaar worden geïdentificeerd, hetgeen overigens ook elders in de bestreden beslissing wordt erkend: *"Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45)."*

RvW 294 702 - Pagina 25

In de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt overwogen dat de verzoekende partij zou aangemerkt kunnen worden als kwetsbaar persoon waarvoor de toegang tot opvang in Bulgarije gegarandeerd is.

Wat de algemene opvangcapaciteit voor asielzoekers betreft, heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

"Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). (...) Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15)."

Met betrekking tot het doorreizen gaf verwerende partij in de bestreden beslissing ook nog aan:

"In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66)."

De door de verwerende partij gehanteerde cijfers inzake de opvangcapaciteit hebben evenwel betrekking op de algemene situatie van opvang voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije. Zij nemen echter niet weg dat in het AIDA-rapport ook specifieke en dus meer relevante informatie is opgenomen omtrent de toegang tot opvang voor Dublinterugkeerders die door andere lidstaten worden overgedragen aan Bulgarije. Met name blijkt dat het SAR (het Bulgaarse State Agency for Refugees, bevoegd voor de opvang) in een rapportage die volgens de voetnoten van het AIDA-rapport dateert van 26 februari 2023, uitdrukkelijk heeft gewezen op een ernstig gebrek aan opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare Dublinterugkeerders in 2022, als gevolg van het toenemende aantal aankomsten en de verminderde capaciteit.

De verwerende partij kon er dan ook niet zonder meer op alluderen dat het probleem van opvangcapaciteit moet worden gerealiseerd in het licht van het feit dat veel verzoekers om internationale bescherming Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen.

Het blijkt *prima facie* derhalve niet dat de verwerende partij een voldoende nauwkeurig onderzoek heeft verricht gelet op het niet afdoende rekening houden met de informatie die specifiek betrekking heeft op de opvang van niet-kwetsbare Dublinterugkeerders, zoals de verzoekende partij.

De algemene vaststelling dat op de eerste pagina van de factsheet *"Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria"* (hierna: factsheet), wordt vermeld dat de grenspolitie de Dublinterugkeerders na overdracht er schriftelijk van in kennis stelt dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moeten begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming, betreft enkel de informatie die bij aankomst aan Dublinterugkeerders wordt verstrekt, doch dit staat los van de vraag of (en wanneer) de betrokkene vervolgens daadwerkelijk kan worden gehuisvest in een opvangcentrum.

Volgens verwerende partij hebben de Bulgaarse autoriteiten in deze factsheet expliciet aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht en melden zij hierin geen capaciteitsproblemen. De Raad stelt echter vast dat in de factsheet staat opgenomen *"All applicants who are transferred under the Dublin Regulation are accommodated in the RRC in Sofia, since only Sofia Airport is used for Dublin transfers"*. Hierin kan de Raad enkel lezen dat Dublinterugkeerders worden ondergebracht in het RRC in Sofia, aangezien alleen de luchthaven van Sofia wordt gebruikt voor Dublinoverdrachten. Hieruit kan niet worden afgeleid dat Dublinterugkeerders naar het opvangcentrum in Sofia *"worden gebracht"* zoals verwerende

RvV 204 702 - Pagina 26

partij voorhoudt, te meer er voorafgaandelijk aan deze melding wordt vermeld dat de grenspolitie de Dublinterugkeerders na overdracht er schriftelijk van in kennis stelt dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moeten begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. Deze vermelding in de factsheet staat bijgevolg evenzeer los van de vraag of (en wanneer) de betrokkene vervolgens daadwerkelijk kan worden gehulpsust in een opvangcentrum.

Verwerende partij meent evenzeer dat uit het AIDA rapport blijkt dat er eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag.

In het AIDA rapport wordt uitdrukkelijk gesteld dat de grafiek waaruit deze cijfers blijken niet representatief is voor de situatie op het terrein.

Met betrekking tot deze cijfers werd het volgende vermeld:

"For many years, the SAR claimed that the maximum capacity of its reception centres was of 5,160 places. However, in December 2022 the new management indicated that the actual maximum reception capacity was only of 3,932 individuals, as the remaining 1,228 places were located in premises assessed as unfit for living, due also to the fact that the SAR did not destine part of its budget for repairs or refurbishment."

Dit wordt bevestigd gezien het AIDA-rapport voor 2022 uitdrukkelijk aangeeft dat er in dezelfde periode effectief een daadwerkelijk sprake was van overbezetting van het opvangnetwerk en dit specifiek voor de niet kwetsbare Dublinterugkeerders.

Verzoekende partij geeft te kennen dat het geringe tijdsverschil tussen het AIDA-rapport en het verslag van SAR van 26 februari 2023 en de informatie van april 2023 bezwaarlijk tot gevolg kan hebben dat het AIDA-rapport en het verslag van SAR van 26 februari 2023 niet langer actueel zou zijn te meer de informatie van april 2023 geen concrete cijfers bevat over de bezettingsgraad in Sofia en dit evenmin werd onderzocht.

De verwerende partij kan in de bestreden beslissing niet overtuigen dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing blijkt dat de informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst, en meer bepaald het AIDA -rapport, waaruit het recent gerapporteerde ernstig tekort aan opvangcapaciteit specifiek voor Dublinterugkeerders blijkt, verouderd is.

Er kan niet worden vastgesteld dat niet langer dienstig kan worden verwezen naar omstandigheden uit 2022 louter omwille van het 'tijdsverloop', nu het niet gaat om een dermate lange periode enerzijds en anderzijds, zoals ook blijkt uit wat volgt, de verwerende partij niet aannemelijk maakt dat uit meer recente informatie zou blijken dat de omstandigheden gewijzigd zijn.

Waar de bestreden beslissing erop wijst dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog het zelfde zou zijn en hiervoor op de factsheet van april 2023 (p. 1) wordt gesteund waarin volgens verwerende partij wordt aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht, herhaalt de Raad dat op de eerste pagina van de factsheet wordt vermeld dat de grenspolitie de Dublinterugkeerders na overdracht er schriftelijk van in kennis stelt dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moeten begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming, enkel de informatie betreft die bij aankomst aan Dublinterugkeerders wordt verstrekt, doch dit losstaat van de vraag of (en wanneer) de betrokkene vervolgens daadwerkelijk kan worden gehuisvest in een opvangcentrum.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat uit de factsheet blijkt dat alle Dublinterugkeerders naar een opvangcentrum te Sofia worden gebracht, daar waar Dublin-overdrachten uitsluitend via de luchthaven van Sofia worden uitgevoerd, kan de Raad, zoals reeds gesteld, enkel lezen dat Dublinterugkeerders worden ondergebracht in het RRC in Sofia, aangezien alleen de luchthaven van Sofia wordt gebruikt voor Dublinoverdrachten. Deze vermelding in de factsheet staat los van de vraag of (en wanneer) de betrokkene vervolgens daadwerkelijk kan worden gehuisvest in een opvangcentrum.

2.2.6. Waar de verwerende partij slechts verwijst naar de algemene informatie over de opvangcapaciteit voor alle verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije en zij hierbij onvoldoende oog heeft gehad

voor het recent gerapporteerde ernstige tekort aan opvangcapaciteit specifiek voor Dublinterugkeerders, dient *prima facie* te worden vastgesteld dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de overdracht van de verzoekende partij aan Bulgarije niet voldoende rigoureuus is gevoerd.

2.2.7. Het verweer in de nota met opmerkingen is niet van aard om aan het voorgaande afbreuk te doen. De verwerende partij gaat overigens ook in deze nota niet in op de in het AIDA-rapport vermelde specifieke problematiek van het ernstige gebrek aan opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare Dublinterugkeerders zoals aangekaart door de verzoekende partij.

2.2.8. Het middel is, in de hierboven besproken mate, ernstig.

Los van het gegeven dat Dublin-terugkeerders geen toegang dreigen te hebben tot het opvangnetwerk wegens overbezetting, lopen zij bovendien een reëel risico om uitgesloten te worden van het opvangnetwerk:

Except for the few asylum seekers who are able to finance private accommodation on their own, another group of individuals living at external addresses is that of Dublin returnees, to whom the SAR applies the exclusion from social benefits, including accommodation, as a measure of sanction in accordance with the law (see Withdrawal of Reception Conditions).³⁷⁶ As of 31 December 2022, 890 asylum seekers lived outside the reception centres under the conditions as described above.³⁷⁷ (AIDA, p. 76)

*The reduction of material reception conditions is not possible under the law. Withdrawal is admissible under the law in cases of disappearance of the asylum seeker when the procedure is discontinued.³⁵⁵ **The SAR applies this ground of withdrawal in practice to persons returned under the Dublin Regulation. In their majority, they are refused accommodation in the reception centres,** although this approach is usually not applied to families with children, unaccompanied children and other vulnerable applicants, who are provided shelter and food (AIDA, p. 72)*

Ten onrechte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat tegen deze sanctie hoger beroep kan worden ingesteld. De Dublin-terugkeerders, die het voorwerp zijn van deze sanctie kunnen hiertegen in de praktijk geen daadwerkelijk rechtsmiddel instellen:

Under the law, the directors of transit / reception centres are competent to decide on whether an asylum applicant should be provided accommodation.³⁵⁶ These decisions should be issued in writing as all 353 SAR, Order No 31-310, 31 March 2015, issued by the Chairperson Nikola Kazakov. ³⁵⁴ Bulgarian Helsinki Committee, Bulgarian Council on Refugees and Migrants, and Council of Refugee Women. ³⁵⁵ Article 29(8) LAR. ³⁵⁶ Article 51(2) LAR. ⁷³ other acts of administration, ³⁵⁷ but in practice asylum seekers are informed orally. Nonetheless, the refusal to provide accommodation can be appealed before the relevant Regional Administrative Court within 7 days from the notification. Legal aid is available for representation before the court once the appeal is submitted. In this case, however, asylum seekers face difficulties proving before the court when they have been informed about the accommodation refusal, which may result in cessation of the court proceedings (AIDA, p. 73)

Ondergeschikt, voor zover verzoeker daadwerkelijk toegang zou hebben tot het opvangnetwerk in Bulgarije, quod non, blijkt dat de levensomstandigheden in de opvangcentra ondermaats zijn.

Terzake verklaarde verzoeker het volgende:

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 11.04.2023 en het stellen van de aanvullende vragen op 16.05.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt dat de procedure in België veel beter is in vergelijking met andere landen. Hij stelt samen gereisd te hebben met andere Afghanen en verklaart dat zij hem adviseerden om naar België te gaan. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije. Hij stelt dat van het moment je vrijgelaten wordt uit een gesloten opvangcentrum je daar niet meer wilt blijven. Hij stelt dat de behandeling, de opvang en het eten er slecht was. Hij stelt dat het er zeer mogelijk leven is. Tijdens het gehoor werd doorgevraagd naar wat de betrokkene bedoelt met een slechte behandeling. De betrokkene telt dat hij 8 keer probeerde om de grens over te steken en dat hij er fysiek mishandeld werd. Hij stelt dat vanaf ze zijn vingerafdrukken genomen hebben, ze hem niet meer geslagen hebben. De betrokkene verklaart verder dat hij er nooit de tijd gegeven werd om vragen te stellen omtrent zijn procedure. Hij stelt verder dat toen hij een open centrum verbleef en hij naar buiten ging de politie hem toch stopte om hem te ondervragen, ook al wisten ze dat hij uit het centrum kwam. Tevens werd doorgevraagd wat er slecht was met betrekking tot de

omstandigheden van opvang. Hij stelt dat van het moment dat je twee uur in het bed in het opvangcentrum ligt, je ziek wordt omdat die plaats en het materiaal reeds werden gebruikt door duizenden vluchtelingen. Hij stelt dat ze het nooit proper maken.

Verder blijkt uit het AIDA-rapport het volgende:

*In 2017 the Committee against Torture raised concerns around **substandard material conditions in reception centres**, the absence of an adequate identification mechanism for persons in vulnerable situations, the removal of their monthly financial allowance, and insufficient procedural safeguards regarding the assessment of claims and the granting of international protection.³⁴⁷ Despite the period of time which has passed since the CAT report, there have been only moderate improvements in 2022 and all the findings remain valid to a great extent as of the end of 2022. (see Conditions in reception facilities) (AIDA, p 70).*

*Reception conditions • Reception centers: Since 2015, the conditions at national reception centers have been deteriorating, with support limited to accommodation, nutrition and rudimentary medical help without provision of psychological care or assistance.²⁸ **Except Vrazhdebna shelter and the two safe zones for unaccompanied children at the Sofia reception centre, all other SAR shelters and centers during this seven-year period experienced recurring problems regarding infrastructure and material conditions, and in some instances failed to provide even the most basic services, including adequate hygiene products for personal and communal spaces. For many years, the SAR claimed that the maximum capacity of its reception centres was of 5,160 places.²⁹ However, in December 2022 the new management indicated that the actual maximum reception capacity was***

only of 3,932 individuals, 30 as the remaining 1,228 places were located in premises assessed as unfit for living, due also to the fact that the SAR did not destine part of its budget for repairs or refurbishment.³¹ Temporary protection holders were not accommodated in SAR reception centres; due to the large number of arrivals, their accommodation was secured outside them, under a Humanitarian Aid Program adopted in March by the regular government (see Temporary Protection).³² **Regardless, the increase by 85% of asylum seekers registered in the country compared to 2021, further worsened the situation relating to reception capacity, also since SAR's 2022 budget for accommodation, food, medical and other key assistance has been calculated based on a forecast of up to 10,000 new individuals to be hosted in reception centres, ³³ while the real number of newly arrived asylum seekers during the year was double the expected figure.**³⁴ **The sole reason overcrowding could be avoided was the high absconding rate registered for Afghan applicants - representing the second largest country of origin of asylum seekers in the country -, which reached 95%.**

[...] Food in reception centres was provided through catering arrangements. In mid-2022, however, the contracts concluded in 2020 expired. The new contracts, valid for a period of two years with the value of three meals per day has been agreed to BGN 6.00, equal to EUR 3.06, as per the lowest price condition within an already scarce budget. These catering contracts will expire at the end of 2023, while just in 2022 the rate of inflation reached +17%. ³⁶ This forced the SAR new management, towards the middle of 2022 to look for donations to secure food provision in asylum reception centres. To provide an example, from April 12 to May 15, food in the reception centre of Harmanli, the largest in the country, was provided entirely through donations (see, Reception Conditions, A. Access and forms of reception conditions). **That is why in 2022 the asylum seekers continued to complain not only about the quality of the food, but also about its insufficient quantity.** Apart from the mobilization of donors, the other reason that helped avoiding reaching a point of critical malnutrition for asylum seekers was, as mentioned above regarding overcrowding, the high rate of abandonment of the procedure by Afghan asylum seekers.

[...] One of the most persisting problems in reception centres in recent years has been that of **vermin infestation, such as bed bugs, lice, cockroaches, and rats.** Monthly disinfection and pest control activities began in May 2022, based on contracted services for a period of 12 months and was regularly carried out in all reception centres. **However, crumbling buildings and poor sewage conditions meant that no significant improvement could be registered, and sanitation levels remained close to, or below, the minimum standard. The most serious concern remained the safety and security of asylum seekers accommodated in reception centres. These continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the private security staff.**

Tenslotte blijkt uit het AIDA-rapport van ECRE dat ook de asielprocedure zelf niet correct verloopt. De procedurele rechten van de asielzoekers worden niet gerespecteerd, aangezien zij in de praktijk geen toegang hebben tot juridische bijstand:

In 2022, legal aid was not provided to applicants other than unaccompanied asylum seeking and refugee children. This represented a significant deterioration of national practices in this respect, as 50 asylum seekers at first instance had been assisted with state provided legal aid in 2021, and 818 vulnerable applicants in 2020. ²⁰⁰ Other asylum seekers who were not recognised as having specific vulnerabilities did not enjoy access to legal aid at the first instance of the asylum procedure even in previous years.

Otherwise, for regular applicants on appeal, national legal aid arrangements only provide for state funded legal assistance and representation after a court case has been initiated, i.e. after the appeal has been drafted and lodged. As a result, asylum seekers rely entirely on NGOs for their access to the court, namely for drafting and lodging the appeal (AIDA, ECRE, p. 38-39).

Tevens is er een ernstig gebrek aan tolk, zeker voor Afghaanse vluchtelingen:

Both at first and second instance, interpretation continued to present shortcomings in 2022, and its quality was often poor and unsatisfactory. Interpretation in determination procedures has remained one of the most serious, persistent and unsolved problems for a number of years. Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia. **Interpreters from other key languages such as Kurdish (Sorani or Pehlewani), Pashto, Urdu, Tamil, Ethiopian and Swahili are scarce and largely unavailable.** In such cases, as well as in cases when an interpreter from the spoken language is available in another reception centre, the asylum administration organises videoconference interpretation. Communication interruptions and other technical problems are the most common obstacles during interpretation via videoconference. It often creates an environment **which does not allow the applicant to present properly his accounts in a detailed and systematic way, thus preventing the case worker from clarifying the relevant facts and circumstances for the decision-making process.** The scarce fees paid for interpretation by the asylum agency SAR remain one of main reasons for the lack of proper interpretation during the eligibility interviews at first instance.

[...]The quality of interpretation continues to be substandard. Interpreters' Code of Conduct rules adopted in 2009 are not applied in practice. **As a result, quite often the statements of asylum seekers are summarised or the interpreters provide comments on their authenticity or likelihood.** This problem is exacerbated by the fact that interview protocols are not based on the audio recording of the interview but on the caseworker's notes. Therefore the interpreters encounter difficulties to provide a full report of applicants' statements and answers. The lack of adequate budget for interpretation also affects the translation of written evidence, in cases where written evidence is submitted by applicants. In view of making savings and accelerating the procedure, caseworkers are told to advise the applicants to pay for translation fees of their documents themselves so as to be taken into consideration during the status determination. (AIDA, Ecre, p 34-35)

Tenslotte moet, de beoordeling van de wettigheid van de overdracht naar Bulgarije, de overdragende lidstaat niet alleen onderzoeken in welke situatie de vluchteling zal terecht komen hangende zijn asielprocedure, maar eveneens in welke situatie hij zal terecht komen in geval van een eventuele toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus (H.v.J., 19/03/2019, C-163/17, Jawo).

87. Ofschoon artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening slechts ziet op de situatie die aan de oorsprong heeft gelegen van het arrest van 21 december 2011, N. S. e.a. ([C-411/10 en C-493/10](#), [EU:C:2011:865](#)), met name die waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, volgt niettemin uit de punten 83 en 84 van het onderhavige arrest en uit het in dat artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

88. Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest dan ook niet van belang."

Ook na een eventuele toekenning van een statuut van internationale bescherming, dreigt verzoeker terecht te komen in een situatie van extreme armoede in Bulgarije:

2022 as the ninth "zero integration year" Since 2013 and up to 2022, Bulgaria followed a "zero integration policy". The first National Programme for the Integration of Refugees (NPIR) was adopted and applied until the end of 2013, but since then all beneficiaries of international protection have been left without any integration support. This resulted in extremely limited access or ability by these individuals to enjoy even the most basic social, labour and health rights, while their willingness to permanently settle in Bulgaria was reported to have decreased to a minimum.⁵¹⁴ In 2022, 45% of asylum applicants abandoned their status determination procedures in Bulgaria, 515 which were subsequently terminated. In comparison, this percentage was 25% in 2021, 39% in 2020, 86% in 2019, and 79% in 2018 (AIDA, p 101)

Besluit: Bij een terugkeer naar Bulgarije dreigt verzoeker bijgevolg terecht te komen in een onmenselijke en vernederende situatie, waarbij hij bovendien geen toegang dreigt te hebben tot de vereiste psychologische ondersteuning. Tevens dreigt hij onherstelbare schade te lijden doordat zijn asielprocedure onvolledig of verkeerd wordt benaderd door een gebrek aan tolken/juridische bijstand. Minstens heeft de overheid het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden nu de door haar aangehaalde landinformatie niet toelaat te besluiten dat verzoeker zou kunnen worden overgedragen aan Bulgarije."

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.2.3. Verzoeker betoogt dat een overdracht aan Bulgarije hem zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak:

zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

2.2.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De gemachtigde heeft daartoe onder meer onderzocht wat de situatie is voor Dublin-terugkeerders zoals verzoeker, van wie de terugname werd aanvaard door de Bulgaarse autoriteiten onder artikel 18.1, b), van de Dublin III-Verordening. Uit het door hem gehanteerde AIDA-rapport heeft hij afgeleid dat *“(p)ersonen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, (...) doorgaans (worden) ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra”*. De gemachtigde verwijst daarbij naar p. 71 van het AIDA-rapport.

2.2.5. Verzoeker daarentegen wijst erop dat hij het risico loopt om te worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra en aan een gebrek aan passende accommodatie, waarbij hij erop wijst dat hij geen kwetsbare persoon is. Hij citeert daartoe de volgende passage uit het AIDA-rapport: *“For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation is contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. In 2022, SAR reported a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres any other Dublin returnees that were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (55% in 2022; 205% in 2021), and due to the reduced reception capacity, as in practice only 3,932 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living (see Overview of the main changes since the previous report update, Reception capacity).”* Verzoeker verwijst daarmee naar het hoofdstuk uit het AIDA-rapport dat specifiek de situatie van Dublin-terugkeerders belicht, op de pagina's 45 en 46.

2.2.6. De kritiek van verzoeker vindt inderdaad steun in het AIDA-rapport, en meer specifiek in het hoofdstuk waarin de situatie van Dublin-terugkeerders wordt toegelicht. Hier wordt inderdaad het volgende gesteld: *“Since 2015, the LAR explicitly provides for the mandatory reopening of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, provided that he, or, she has not been issued a decision on merits while in absentia ”9 The SAR's practice following this particular amendment has been so far in line with the law, and returnees whose asylum procedures had been only terminated (discontinued) after their absconding do not face obstacles in principle to have their determination procedures reopened. However it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants. For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation is contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation RvV 293 688 - Pagina 14 in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. In 2022, SAR reported a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres any other Dublin returnees that were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (55% in 2022; 205% in 2021), and due to the reduced reception capacity, as in practice only 3,932 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living (see Overview of the main changes since the previous report update, Reception capacity).”*

2.2.7. Uit deze passage blijkt dus dat opvang enkel gegarandeerd is voor kwetsbare Dublin-terugkeerders. Dat wordt overigens ook in de bestreden beslissing gesteld: *“Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDArapport, blz. 45)”*.

2.2.8. In de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt overwogen dat verzoeker zou aangemerkt kunnen worden als kwetsbaar persoon, waardoor de toegang tot opvang in Bulgarije gegarandeerd is.

2.2.9. Wat betreft de algemene opvangcapaciteit voor asielzoekers, stelt de gemachtigde als volgt: *“Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDArapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). [...] Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15)”*.

2.2.10. De door de gemachtigde gehanteerde cijfers inzake de opvangcapaciteit hebben betrekking op de algemene situatie van opvang voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije. Deze cijfers nemen echter niet weg dat in het AIDA-rapport ook specifieke en dus meer relevante informatie is opgenomen over de toegang tot opvang voor Dublin-terugkeerders die door andere lidstaten worden overgedragen aan Bulgarije. Met name blijkt dat het SAR (het Bulgaarse State Agency for Refugees, bevoegd voor de opvang) in een rapportage die volgens de voetnoten van het AIDA-rapport dateert van 26 februari 2023, uitdrukkelijk heeft gewezen op een ernstig gebrek aan opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders in 2022, als gevolg van het toenemende aantal aankomsten en de verminderde capaciteit. De gemachtigde kan er dan ook niet zonder meer op alluderen dat het probleem van opvangcapaciteit moet worden gerelativeerd in het licht van het feit dat veel verzoekers om internationale bescherming Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen

2.2.11. In de bestreden beslissing wordt, aangaande de Dublin-terugkeerders zonder kwetsbaar profiel, weliswaar nog als volgt gemotiveerd:

“Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1).”

2.2.12. De Raad kan verzoeker evenwel volgen, waar hij stelt dat deze overwegingen niet kunnen overtuigen. De gemachtigde kan de vermeldingen in het AIDA-rapport dat er grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen, wegens het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit (blz. 46), zo ook niet relativieren door te stellen dat *“in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79)”*. Dit is in wezen niet meer dan het nogmaals benadrukken van de cijfers inzake de opvangcapaciteit met betrekking tot de algemene situatie van opvang voor verzoekers om internationale bescherming. Het gaat *in casu* om de meer specifieke situatie van niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders, waaromtrent in het AIDA-rapport wel degelijk een ernstig gebrek aan opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders in 2022 werd vastgesteld..

2.2.13. Dat het aantal overdrachten aan Bulgarije eerder beperkt is, waarbij de gemachtigde erop wijst dat er in 2022 slechts 202 personen werden overgedragen, volstaat evenmin opdat kan worden aangenomen dat de gemachtigde afdoende rekening heeft gehouden met de informatie die specifiek betrekking heeft op de opvang van niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders. Nog losstaand van de vaststelling dat blijkens het AIDA-rapport het aantal Dublin-terugkeerders een sterk stijgende tendens kent, waardoor er minstens onduidelijkheid bestaat over de vraag of de opvangcapaciteit volstaat om deze specifieke groep verzoekers om internationale bescherming opvang te bieden, laat de algemene informatie over het opvangnetwerk niet toe de specifieke capaciteitsproblemen voor Dublin-terugkeerders, waarvan bij uitstek niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders de dupe worden, die in het AIDA-rapport worden belicht en door verzoeker in de verf worden gezet, onder de mat te vegen.

2.2.14. Waar de gemachtigde zich nog vragen stelt omtrent de actualiteit van de gerapporteerde moeilijkheden in het AIDA-rapport, omdat dit betrekking had op het jaar 2022, wijst de Raad erop er geen indicaties voorhanden zijn dat de situatie intussen zou zijn gewijzigd. De gemachtigde maakt ook niet aannemelijk dat er uit meer recente informatie zou blijken dat de situatie intussen gewijzigd zou zijn. In de mate dat de gemachtigde wel een dergelijke indicatie ziet in de omstandigheid dat de Bulgaarse autoriteiten in de *factsheet* van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht, stip de Raad vooreerst aan dat deze *factsheet* zelfrapportage betreft vanwege de Bulgaarse overheid. Bovendien bevat deze *factsheet* geen cijfergegevens, noch over het aantal Dublin-terugkeerders, noch over de bezettingsgraad van het *Registration and Reception Center* (hierna: RRC). Deze factsheet stelt: “*Once a Dublin transfer is completed, the applicant is provided with a written notice issued by the Border police that he/she should go to Registration and Reception Center (RRC) in Sofia governed by the State Agency for Refugees (SAR) in order to proceed with accommodation and the further steps with regards to the procedure for granting international protection.*”

All applicants who are transferred under the Dublin Regulation are accommodated in the RRC in Sofia, since only Sofia Airport is used for Dublin transfers”.

Hieruit blijkt aldus dat Dublin-terugkeerders worden ondergebracht in het RRC in Sofia, omdat alleen de luchthaven van Sofia wordt gebruikt voor Dublinoverdrachten. Verder blijkt dat de grenspolitie de Dublin-terugkeerders na overdracht er schriftelijk van in kennis stelt dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moeten begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. Dit betreft evenwel enkel de informatie die bij aankomst aan Dublin-terugkeerders wordt verstrekt, doch dit staat los van de vraag of (en wanneer) de betrokkene vervolgens daadwerkelijk kan worden gehuisvest in een opvangcentrum. Het is ook niet duidelijk of de Dublin-terugkeerders daadwerkelijk in het RRC in Sofia worden opgevangen of zij door de grenspolitie naar dit RRC worden gestuurd om van daaruit doorverwezen te worden met het oog op de verdere stappen in de asielpcedure en (eventuele) opvang.

2.2.15. Wat het verslag betreft van de *fact finding mission* van vertegenwoordigers van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het vroege voorjaar van 2023 (8 tot 10 februari) het *Voenna Rampa*-centrum nabij Sofia bezochten, en dat in het administratief dossier is opgenomen, wijst de Raad erop dat dit evenmin afbreuk doet aan het voorgaand en niet toestaat om de situatie van niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders in kaart te brengen. Dit centrum betreft immers slechts één van de 4 locaties die behoren tot het RRC-netwerk in Sofia. Het gegeven dat er (toevallig) ten tijde van het punctuele bezoek van deze vertegenwoordigers een lage bezettingsgraad was in de vleugel voor alleenstaande mannen, doet geen afbreuk aan de melding van de Bulgaarse SAR van 23 februari 2023 van ernstige capaciteitsproblemen inzake opvang van niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders (AIDA-rapport, p. 46, voetnoot 221).

2.2.16. De Raad stelt *prima facie* vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris te weinig oog heeft gehad voor het gerapporteerde ernstige tekort aan opvangcapaciteit, specifiek voor niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de overdracht van verzoeker aan de Bulgaarse autoriteiten is onvoldoende rigoreus gevoerd. Er is dus sprake van een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het verweer in de nota met opmerkingen, dat in wezen is beperkt tot het benadrukken van de motieven in de bestreden beslissing, is niet van aard om aan het voorgaande afbreuk te doen. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De uitvoering van de bestreden beslissing leidt tot moeilijk herstelbare schade voor verzoeker. Verzoeker verwijst terzake naar hetgeen hierboven werd uiteengezet.

Met name is er een reëel risico dat verzoeker dreigt terecht te komen in een situatie van dakloosheid, met extreme armoede waarbij hij niet in staat is om zich te huisvesten, voeden en wassen. Ondergeschikt dreigt hij terecht te komen in onmenselijke en vernederende levensomstandigheden door de slechte levensomstandigheden in de opvangkampen zelf.

Tevens dreigt hij onherstelbare schade te lijden doordat zijn asielprocedure onvolledig of verkeerd wordt behandeld ingevolge een gebrek aan tolken/juridische bijstand.

Het is evident dat deze situatie lijdt tot een moeilijk herstelbare schade voor verzoeker.”

2.3.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan de omstandigheden waarin hij als Dublin-terugkeerder in Bulgarije zou terechtkomen omwille van de gebrekkige opvangfaciliteiten aldaar.

2.3.3. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder andere het volgende naar aanleiding van het door verzoeker aangevoerde nadeel:

“(…)

Bovendien blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing ook op gedegen wijze onderzoek heeft gevoerd naar de mate waarin het Bulgaarse asielsysteem al dan niet systeemfouten kent, dewelke aanleiding zouden kunnen geven tot een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij zich in het inleidend verzoekschrift uiteraard niet ernstig beperken tot de bewering dat zij in Bulgarije geen toegang zou kunnen krijgen tot een slaappleaks of voedsel.”

2.3.4. Uit de bespreking van het middel is evenwel gebleken dat er geen gedegen onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 3 van het EVRM, waardoor er *in casu* sprake lijkt te zijn van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. DENIES